

Yeni Çocuk

Sabahın yedi buçuğunda erkek öğrencilerle dolu bir koridorun kokusu, gürültüsü ve kargaşası gerçekten korkunç olabilir. En kötüsü de kokuydu; bu büyük, düzensiz yığından ter, ekşi nefes ve yıkanmamış bedenlerin kokusu yükseliyor, iki yüz senelik okulun antiseptik ve yer cilası kokularına karışıyordu.

Kural olarak oğlan çocukları kötü kokuları fark etmez. Onların akıllarında başka şeyler vardır, ama bir oğlan farkındaydı. Bütün bu kargaşanın ortasında tek başına durmuş, heyecanlı gençler itişe kakışa yanından geçerken, o başka yerde olmayı dilemekteydi. O kalabalıklara, bu kadar insana, bu gürültüye, bu kokuya alışık değildi.

Yeni öğrenciydi; yaşına göre uzun boylu ve inceydi. Soluk, gri-mavi gözleri vardı. Siyah saçlarını tarayıp düzgün, kusursuz bir şekil vermeye çalışmıştı. Ama her zamanki gibi başarısız olmuş; bir tutam saç kurtulmuş, siyah bir virgül gibi sağ gözünün üzerine düşmüştü.

Bir dakika önce koridor boştu ve oğlan herkesin nerede olduğunu merak ediyordu, ama şimdi merdivenden inip yemek salonuna koşturan gürültücü öğrencilerle canlanmıştı.

“Sen, çocuk!” diye bağırdı bir ses ve oğlan çevresine baktı.

Bir adam durmuş, dik dik ona bakıyordu. Kısa boylu, hatta bazı öğrencilerden de kısa boylu olmasına rağmen, adamda kendini beğenmiş bir hava vardı.

“Evet efendim?”

“Adın nedir çocuk?”

“Bond, James Bond.”

“James Bond efendim.”

“Evet. Özür dilerim efendim.”

Adam onu süzdü. Değnek kadar inceydi, derisi soluktu ve mavi hareli gözleri çukurlarına kaçmıştı. Kalın telli kır saçları ve yüzünün neredeyse yarısını kaplayan çok kısa, çok kara bir sakalı vardı. James’e biraz, Kral George’u hatırlatıyordu.

“Benim kim olduğumu biliyor musun Bay Bond?” dedi adam soğuk bir sesle.

“Korkarım hayır efendim. Daha yeni geldim.”

“Ben Bay Codrose’um. Senin kalacağın yurdun müdürü. Bu okulda kaldığın sürece senin baban, rahibin ve Tanrın olacağım. Seninle dün akşam tanışacaktık, ama kahrolası, aptal bir çocuk Uzun Yol’da bir motorlu aracın altına girdi ve gecenin yarısını hastanede geçirdim. Hanımefendi’yi görmüşsündür herhalde?”

“Evet efendim.”

“Güzel. Şimdi, acele etsen iyi olacak, yoksa derse geç kalacaksın. Akşam yemeğinden önce seninle biraz sohbet ederiz.”

“Peki efendim.” James dönüp uzaklaşacak oldu.

“Dur!” Codrose donuk gözlerle, dik dik James’e baktı.
“Eton’a hoş geldin Bond.”

James önceki gün, okulun yanındaki Windsor İstasyonu’na inmiş, buhar bulutları arasından Windsor Şatosu’nun yüksek duvarlarına ve kulelerine bakmıştı. Kralın orada bir yerlerde olup olmadığını merak etmişti; belki de pencerenin önüne oturmuş, trene bakıyordu, kim bilir?

Bir grup oğlan çocuğunu izleyerek istasyondan çıkıp Windsor’a girmişti. Kasabayı ikiye bölen Thames Nehri’nin geniş, gri sularını aşmışlardı. Bir tarafta şato vardı, diğer tarafta Eton Koleji. Okulun büyüklüğü onu hayrete düşürmüştü; kasabanın neredeyse yarısını kaplıyor, her yöne yayılıyordu. Orada binden fazla çocuk okuyordu, öğrenciler kasabaya genişgüzel dağılmış çok sayıda evde yaşıyordu.

Adres sormuştu ve sonunda kaybolmuş, kendini Judy’nin Geçidi denen uzun bir patıkada gezinir, iki yandaki yüksek, isimsiz binalara bakarken bulmuştu.

Beyaz sarık takmış, hafifçe kilolu Hintli bir oğlan ona yaklaşmış, “Acaba, sen yeni çocuk olabilir misin?” diye sormuştu.

“Sanırım olabilirim,” dedi James.

“Sen James Bond musun?”

“Evet.”

Oğlan gülümsedi ve elini sıktı.

“Pritpal Nandra,” dedi. “Seni bekliyordum.”

James’i yakındaki harap binaya götürdü.

“Odam seninkinin yanında,” dedi Pritpal. “Seninle yiyeceğim.”

“Yemek?”

“Çayımızı birlikte demleyeceğiz,” diye açıkladı Pritpal. “Ve sırayla odalarımızda yemek yiyeceğiz. Sen, ben ve üçüncü bir çocuk. Biz de senin nasıl biri olduğunu merak ediyorduk.”

“Alışabilecek miyim?”

Pritpal yine gülümsedi. “Sanırım.”

James, Pritpal’ın peşine takılarak loş eve girdi, koridordan geçti ve eski merdivenden üç kat çıkarak uzun, dolambaçlı bir koridora geldi.

“İşte geldik,” dedi Hintli çocuk, kat kat lacivert boyayla kaplı, gıcırdayan bir kapıyı ittirip açarak. James odasını ilk defa gördü.

Küçücük bir odaydı, eğimli çatı bir köşede neredeyse yere kadar geliyordu ve büyük siyah bir kiriş tavanı ikiye bölüyordu. James bavulunun kazasız belasız gelmiş olduğunu görünce rahatladı. Okul öncesi hayatından kalan küçük bir andaçtı o.

“Yeni evin,” dedi Pritpal. “Şimdilik pek bir şeye benzemiyor, değil mi? Ama sen halledebilirsin. Çalışma masanı da bu.”

“Neyim?”

“Çalışma masan.” Pritpal, bir şifonyerin üzerine kon-
durulmuş masa tablasından ve onun üstündeki küçük ki-
taplıktan oluşan harap bir mobilyayı gösterdi. Üzerine eski
sahiplerinin isimleri kazınmıştı ve aşırı hevesli bir çocuk
adını kızgın demirle yazmıştı.

James çevresine bakındı; çalışma masasına ek olarak,
küçük bir masa, bir lavabo, Windsor tarzı bir sandalye ve
şöminenin önüne serilmiş ince, soluk bir halı vardı. Kaşla-
rını çattı. Bir şey eksikti.

“Nerede uyuyacağım?” diye sordu.

Pritpal güldü.

“Yatağın bunun arkasında,” dedi, bir duvara dayanmış
iri bir nesnenin önündeki perdeyi göstererek. “Hizmetçi
akşam duasından hemen önce senin için indirecek. Bura-
da alışman gereken çok şey var, ama hemen öğrenirsin.
Yapman gereken ilk şey, odan için birkaç parça daha eşya
almak. Bir puf, bir koltuk, ayakkabı kutusu, fırça kutusu
ve Blundell’in bazı resimleri lazım olacak...”

“Dur bir dakika,” dedi James, sandalyeye çökerek. “O
kadar çabuk değil.”

“Affedersin ahbap,” dedi Pritpal. “Ama burada rahat et-
men önemli. Hayatının yarısını bu odada geçireceksin.”

Hayatının yarısı mı? James bunu kavramaya çalıştı. Bū-
tün bunlar onun için o kadar tuhaftı ki. Son iki sene bo-
yunca halası tarafından evde eğitilmişti. Aniden, eski ge-
nekleri, kalabalıkları ve kendine özgü bir dili olan bu yeni
dünyaya atılmak oldukça huzursuz ediciydi.

“Gel hadi,” dedi Pritpal, James’i çekip sandalyesinden kaldırarak. “Oyalanmak yok, daha yapacak bir sürü iş var. Gidip kime düştüğüne bakalım.”

“Düşmek?”

“Sana kim ders verecek. Beni izle, okul bahçesine gitmemiz gerek.”

Pritpal, James’i Codrose’un evinden çıkardı, Judy’nin Geçidi’nden geçirip Uzun Yol’a götürdü, orada durdu ve yolun ortasında, gösterişli demir çiçeklerle süslü bir sokak lambasına bakarak başını salladı.

“Bu Yanan Çalı,” dedi. “Eton’ın ünlü yerlerinden biridir ve çok faydalı bir buluşma noktasıdır. Nasıl geleceğini öğrendin mi ahbap?”

Yanıtlamasına fırsat vermeden James’i yolun karşı tarafına sürükledi ve kare şeklinde, büyük bir binanın duvarındaki geniş kapıdan geçirdi.

“Bu Yukarı Okul,” dedi Pritpal, loşluktan geçip diğer yandaki kırmızı tuğla serilmiş hareketli avluya çıkarlarken. “Eton’ın kalbi. Ortadaki heykel okulun kurucusu Kral VI. Henry’ye ait. Arkasındaki de Lupton Kulesi. O saat, hayatına hükmedecek! Şimdi, bakalım kaderinde ne varmış?”

İlan panolarının önüne doluşmuş çocukların arasından sıkışarak geçtiler. Pritpal, James’e karmaşık ders ve öğretmen çizelgelerini açıkladı. James hepsini takip etmeye çalıştı, ama izlemekte güçlük çekiyordu. Tek kavrayabildiği bazı öğretmenlerin ya da Pritpal’ın deyişiyle ‘gagaların’ iyi,

bazılarının kötü, bazılarının ise cehennemın en alt katlarından gelmiş iblisler olduğuydu.

Bay Merriot'ın diğer öğretmenlere nazaran eğitiminin büyük kısmından sorumlu olacak kişi olduğunu öğrendi ve anladığı kadarıyla bu, iyi bir şeydi.

İlan panolarını inceledikten sonra ana caddeye çıkıp Latince dilbilgisi kitapları almadan önce Pritpal, küçük sınıftan oldukları için hep yolun doğu yanında yürümeleri gerektiğini açıkladı.

“W.V. Brown'dan çıkıp, on metre ötedeki Spottiswoode'a gidiyor olsan bile, sokağın karşısına geçmeli ve Spottiswoode'un hizasına geldiğinde yine karşıya geçmelisin.”

“Ama neden?” dedi James.

“Nedenini sorgulamak bize düşmez, o kadar,” dedi Pritpal.

“Ama bir nedeni olmalı, bu çok saçma.”

“Yakında burada, Eton'da, anlamı çoktan unutulmuş bir sürü gelenek olduğunu öğrenirsin. Yaptığımız çoğu şeyi neden yaptığımızı kimse bilmiyor. Yapıyoruz, o kadar.”

James pek iyi uyuyamamıştı, ince şiltenin altından yayar batıp durmuştu. Anne babasıyla ilgili, huzursuzluk verici rüyalar görmüştü ve gecenin bir yarısı uyanmış, nerede olduğunu çıkaramamıştı. Sonunda uykuya dalmayı başarmıştı, ama bu sefer de yediye çeyrek kala, oğlanların hizmetçisi, kırmızı bir yüzü, şişmiş ayak bilekleri olan

Janet tarafından uyandırılmıştı. James daha yeni dalmış gibi hissettiği halde, kadın kapısının önüne sıcak su kovaasını tangır tungur bırakmış, bağırarak kalkmasını söylemişti.

James güçlkle yataktan çıktı, suyu içeri aldı, lavabonun üzerindeki leğene döktü ve elini yüzünü yıkadı. Sonra derin bir nefes aldı, kendini sabahın en zor işine hazırladı: okul formasını ilk defa giymek.

Giysileri teker teker, gittikçe artan bir rahatsızlıkla giydi: Uzun, siyah, kaşındıran bir pantolon; geniş, sert yakalı beyaz gömlek; yelek; bir parça kaba kâğıttan farksız olan sinir bozucu bir kravat; insanın poposunu donduran Eton ceketi ve en saçması da bir silindir şapka. James gibi, basit, rahat giysiler giymeye alışık bir çocuk için işkenceden farksızdı. Korkunç bir kıyafet balosundaymış gibi, rahatsız ve mahcup hissediyordu. Bunlar onun giysileri değildi ve bu tamamen gerçek dışı ortamın gerçek dışı unsurlarından bir tanesiydi. Ağır, siyah botlarının bağcıklarını bağlarken bir küfür salladı. Bağcıklardan nefret ediyordu.

Giyindikten sonra, holü oğlanlarla dolu bulmayı bekleyerek telaşla merdivenlerden indi, ama hol boştu ve eve bir ölüm sessizliği çökmüştü. James endişe içinde saate baktı, yediyi on geçiyordu. Ona sabah derslerinin yedi buçukta başladığını söylemişlerdi, o zaman herkes neredeydi?

Yemek odasına baktı, boştu. Belki de ona şaka yapıyor, yeni çocuğa takılıyorlardı. İlk dersin kahvaltıdan önce yapılacağını öğrendiğinde kesinlikle dehşete düşmüştü.

Sonra hole döndü ve saate bakarak uzun dakikaların tıkr tıkr geçip gitmesini izledi. Yedi çeyrek... yirmi geçe...